

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII

Minunea adusă în atenția noastră îl are ca protagonist pe un slăbănog din Capernaum (Matei 9, 1), un consătean de-al Mântuitorului.

Fără îndoială că slăbănogul îi era cunoscut Mântuitorului; un paralytic, însă un altul decât cel de la scaldătoarea Vitezda, despre care face vorbire doar Sfântul Evanghelist Ioan (5, 5). Spre deosebire de paralyticul de la Vitezda, bolnav de 38 de ani și lipsit de orice fel de ajutor, cel din Capernaum ne este prezentat ca fiind înconjurat de dragostea și afecțiunea a patru consăteni. Nu era singur în lupta lui cu suferința; patru îl slujeau, purtându-l pe umerii lor. Paralyticul de la Vitezda a fost vindecat de Hristos datorită voinței lui: „voiești să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6); pe când pe cel din Capernaum Hristos l-a vindecat grație credinței celor patru care îl purtau. Credința lor a fost remediul, leacul vindecării slăbănogului. [...]

Cauza slăbănogirii erau păcatele: „Îndrăznește, fiule! Iertate îți sunt păcatele tale” (Matei 9, 2), i-a spus Mântuitorul, întrerupându-și pentru puțin timp cuvântul. Hristos,

iertându-i păcatele, l-a vindecat mai întâi sufletește, apoi l-a vindecat și trupește. [...]

Slăbănogul, care era purtat odinioară de cei patru binefăcători, după întâlnirea cu Hristos s-a întors acasă sănătos, pe picioarele lui, mărturisind împreună cu cei prezenți puterea dumnezeiască a Binefăcătorului. Mântuitorul Iisus Hristos le-a arătat și de această dată cărturarilor și fariseilor că, precum are puterea de a ierta păcatele, tot așa are putere și de a vindeca în mod minu-

nat „orice boală și orice neputință în popor”. Faptul că El a intervenit în viața paralyticului, vindecându-l sufletește și trupește, demonstrează, contrar vrierii inamicilor declarați ai Săii de atunci, dar și din toate timpurile că El este nu doar un om cu puteri miraculoase, ci **El este Fiul lui Dumnezeu întrupat. El este Dumnezeu!** Acesta este, de altfel, și mesajul Evangheliei!

PS Calinic Botoșaneanul,
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor

Sfinții Mucenici Epictet Preotul și Astion Monahul, martirii de la Halmyris

Acești doi sfinți martiri erau originari din Asia Mică, probabil dintr-un oraș al Frigiei. Epictet s-a născut din părinți creștini și a învățat de mic carte, fiind foarte râvnitor pentru cunoașterea Sfintei Evanghelii. Apoi, dorind să slujească toată viața lui Hristos, a părăsit casa părinților săi și s-a făcut călugăr într-una dintre mănăstirile Frigiei.

Pentru sfințenia vieții sale, Fericitul Epictet s-a învrednicit de darul preoției și a devenit un neobosit propovăduitor al Evangheliei lui Hristos în patria sa, convertind la creștinism și botezând în numele Preasfintei Treimi mulți locuitori frigieni. Printre cei convertiți a fost și un tânăr ales, anume Astion, fiul unui magistrat numit Alexandru. Urmând dascălului și părintelui său duhovnicesc, fericitul Astion a luat jugul cel bun al lui Hristos, făcându-se călugăr, probabil, în aceeași mănăstire, așa cum mărturisesc actele martirice.

Datorită **persecuției lui Dioclețian** (284-305), în jurul anului **290**, fericții Epictet preotul și Astion monahul și-au părăsit patria lor și, râvnind să mărturisească pe Hristos, s-au stabilit în Scitia Mică (Dobrogea), în orașul Halmyris (Almiridensis), numit și Salmorus, situat pe brațul de sud al Dunării. Aici au propovă-

duit cu mult curaj Evanghelia lui Hristos, convertind la creștinism un mare număr de păgâni. Auzind de aceasta, guvernatorul Latronianus a dat poruncă să-i închidă în tem-

niță la Halmyris pe fericții mărturisitori Epictet preotul și Astion monahul, chinându-i cumplit pentru a se lepăda de Hristos. Văzând însă bărbăția și tăria credinței lor, guvernatorul a poruncit să li se taie capetele de către Vigiliantius, unul dintre judecătorii celor doi martiri.

Martiriul Sfinților Epictet și Astion a avut loc la Halmyris, într-o zi de **8 iulie**, când li se face po-menirea în întreaga Biserică creștină în fiecare an. În actele martirice, sunt numiți „*De Sanctis Epicteto presbytero et Astione monacho martyribus Almiridensibus (Halmyris) in Scythia*”.

Părinții tânărului mucenic Astion monahul, Alexandru și Marcelina, pomind în căutarea fiului lor, au ajuns până la Halmyris. Aici, auzind de mucenicia Sfântului Astion, au fost convertiți la credința în Adevărul Dumnezeu de preotul Bonosus, fiind botezați de Episcopul de Tomis, Evangelicus, în a paisprezecea zi de la mucenicia Sfinților Epictet și Astion.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan,
Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 16-17)

Invitație la lectură

Cartea lui Tobit din Vechiul Testament. O carte despre milostenie și delicatețea sufletească a oamenilor

Dragilor, sunt multe cărți ale Vechiului Testament pe care nu le-am citit, deși sunt absolvent de teologie ortodoxă și stau toată ziua cu viața, gândurile și munca în acest domeniu. Dar în ultimii 2 ani, cu ajutorul Domnului am început să citesc mai des Sfânta Scriptură și mai atent, și cu mult drag.

Aseară am citit din Vechiul Testament **Cartea lui Tobit**. Știam despre Tobie, fiul lui, din rugăciunea de călătorie în care se spune: „trimite mie înger păzitor ca lui Tobie, ca să-mi fie mie păzitor și povățuitor, și să mă lase nevătămat de toată reaua întâmplare”. Curiozitatea mea față de această carte a culminat cu o rugăciune pe care o maica de la Mănăstirea Essex a așezat-o într-o carte despre educația copiilor. Rugăciunea este tot din *Cartea lui Tobit*, și este rostită de Tobie și viitoarea lui soție înainte de noaptea nunții.

Cartea m-a fascinat. E atât de frumoasă și curată, și plină de învătămintă, încât aș recomanda-o cu drag tuturor tinerilor care urmează să se căsătorească, dar și părinților lor.

Întâmplarea este despre un om foarte milos-tiv, Tobit, care îi ajuta mult pe cei săraci, care îngropa morții aruncați în stradă, lăsați să fie mâncați de păsări. Un om drept înaintea lui Dumnezeu și cu inimă bună, care din cauza unei întâmplări orbește și totuși nu cărtește înaintea lui Dumnezeu, ci îl binecuvintează, considerând că pentru păcatele sale merită aceasta.

Nu vreau să vă divulg întreaga poveste, ci vreau să vă las să o citiți cu bucurie, având doar 14 capitole, adică 1-2 ore de citit.

Ce e frumos, e că în viața lui intervine direct Dumnezeu trimițând pe îngerul Rafael, care rânduiește așa frumos lucrurile pentru fiul lui Tobie, pentru Sarra, viitoarea lui soție, care și

ea avea mari necazuri, și pentru familiile lor încât parcă-i un basm românesc care se termină așa de frumos.

Fără a vă divulga prea mult, închei cu momentul când îngerul Rafael se dă pe față și le spune lui Tobit și Tobie că defapt nu e om, ci e chiar unul din îngerii lui Dumnezeu venit special pentru ei:

„Atunci [Rafael] i-a chemat pe amândoi, în taină, și le-a zis: *Binecuvântați-L pe Dumnezeu și lăudați-L în fața tuturor celor vii pentru binele pe care vi l-a făcut, binecuvântând și cântându-L numele! Spuneți la toți oamenii, cu fruntea sus, lucrurile lui Dumnezeu, și nu încetați să-l aduceți laudă! Bine e să îți ascunsă taina regelui, dar bine e ca lucrurile lui Dumnezeu să le descoperi și să le lauzi. Faceți binele, și răul nu vă*

va atinge! Mai bună e rugăciunea cu post și milostenia cu dreptate decât bogăția cu nedreptate. Mai bine e să faci milostenie decât să aduni aur. Milostenia scapă de la moarte și curățește fiecă păcat; cei ce fac milostenie se umplu de viață. Cei ce săvârșesc păcat și nedreptate sunt dușmanii lor înșiși.”

Pentru faptele sale mari de milostenie, Tobit s-a învrednicit de ajutorul și intervenția directă a îngerilor în viața sa. Viețile sfinților cuprind și alte multe asemenea intervenții.

O carte prin excelență despre milostenie, iubirea milostivă și delicatețea sufletească a oamenilor.

Prea frumoasă.

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro

Maica Domnului ne ocrotește și ne ajută, numai s-o rugăm!

S Odată, pe când **Sfântul Grigorie** se afla în rugăciune înaintea icoanei Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, i-a cerut călăuzire pentru sine și pentru fiii săi duhovnicești, cerând a fi luat sub ocrotirea ei, ca ea să înlăture orice piedică către liniștirea desăvârșită. El a mai rugat-o cu stăruință să ia asupra ei grija pentru toate nevoile lor lumești.

Ca răspuns la rugăciunea sa fierbinte, Maica Domnului i s-a arătat într-o vedenie, îmbrăcată smerit ca fecioarele, așa cum e zugrăvită

în sfintele icoane.

Ea s-a întors către mulțimea purtătorilor de lumină care o însoțeau și le-a spus: „De acum veți fi slujitorii lui Grigorie și ai ucenicilor săi, dându-le cele de trebuință!”

Apoi Grigorie și-a venit întru sine, bucuros că rugăciunea i-a fost împlinită așa de iute și cu atâta bunăvoință. Mai târziu avea să spună: „Din clipa aceea, am găsit cu ușurință toate cele trebuincioase trupului, oriunde ne-am aflat”.

(din *Viața și nevoițele celui între sfinți*)

părintelui nostru Grigorie Palama, Arhiepiscopul Thessalonicului)

Sursa: doxologia.ro